

Disney
FROZEN

HET VERHAAL VAN DE FILM

Proloog

Lang geleden, op een berg hoog boven het koninkrijk Arendelle, was een groep sterke mannen hard aan het werk. Deze ijshouwers hakten grote blokken ijs uit de bergmeren. Paarden stonden paraat met lege karren die gevuld konden worden. De ijsblokken werden in de karren gehesen, waarna ze naar de stad werden gebracht om te worden verkocht. Door één verkeerde stap kon een blok van de berg rollen of, nog erger, bovenop iemand terechtkomen en hem doden.

In de schaduw stond een jongen naar de werklui te kijken. Hij had een kleine slee bij zich. Zijn naam was Kristoff. Hij wilde dolgraag ook een ijshouwer worden, maar hij was nog te jong. Naast hem stond zijn vriend Sven, een jong rendier. Kristoff stelde zich voor dat ze een volle slee met ijsblokken naar Arendelle brachten. Sven ademde de koude lucht in en keek naar de grote ijsblokken. Ze zagen er heel zwaar uit. Hij briede, maar verroerde zich niet.

Toen de avond viel, had Kristoff Sven er eindelijk van overtuigd om een kleine lading ijs op hun slee te

zetten. De mannen hadden inmiddels een aantal lantaarns aangestoken en waren klaar met het inladen van hun eigen karren. Kristoff schoof naar voren en kon een klein ijsblok pakken. Hij kreeg het blok op zijn slee en deed Svens tuig aan.

De ijshouwers gingen wagen voor wagen naar beneden op de smalle bergweg. Kristoff en Sven kwamen er achteraan met hun eigen kleine kar over het hobbelige pad.

Boven hen was het noorderlicht aan de donkere hemel. De magische gloed deinde ritmisch langs de bergen naar beneden richting het koninkrijk.

In een groene vallei naast een diep fjord lag het kasteel van Arendelle stil in de nacht. De felle schittering van het noorderlicht danste over de ramen waardoor een klein meisje wakker werd. Ze ging rechtop zitten en moest glimlachen toen ze het prachtige groene licht zag.

Het meisje sprong uit bed en liep zachtjes op haar tenen door de kamer, om haar oudere zus wakker te maken. ‘Elsa, Elsa!’ zei ze. ‘Word wakker!’

De acht jaar oude Elsa gromde en dook weer onder de dekens. ‘Anna, ga maar weer slapen.’

Maar Anna gaf niet op. ‘Dat gaat niet! De lichtjes in de lucht maakten me wakker. En nu wil ik spelen,’ zei ze. ‘Zullen we een sneeuwpop maken?’

Elsa deed haar ogen open. Dat vond ze wel interessant.

De meisjes waren de dochters van de koning en koningin van Arendelle. Ze waren beste vrienden. Elsa kon geen weerstand bieden aan Anna’s smeekbeden. De zussen renden lachend in hun nachtjapon door de

gang. Ze kwamen in de grote hal, waar alle koninklijke balfeesten werden gehouden, en keken elkaar aan.

‘Zal ik?’ vroeg Elsa met een glimlach.

‘Ja, ja!’ riep Anna, terwijl ze zich uitstrekte om haar zus te kietelen.

Elsa giechelde en opeens schoten er sneeuwvlokken uit haar handen!

Anna klapte, ze wist dat haar zus een speciale gave had: ze kon sneeuw en ijs maken, zelfs midden in de zomer!

Met een draai en een zwaai van haar handen riep Elsa op magische wijze haar ijskrachten op. Ze vulde de grote hal binnen een mum van tijd met bergen luchtige sneeuw en toverde hem om tot een winterspeeltuin. Toen stampte ze met haar voeten en het ijs schoot over de vloer. Ze keek lachend naar de kleine Anna die vrolijk rondhuppelde.

Samen gingen ze een sneeuwpop maken. Anna rolde het lichaam van de sneeuwpop en ging toen een wortel voor de neus halen.

‘Sneeuwpop!’ riep ze trots.

Elsa lachte om de scheve sneeuwpop. ‘Hoi ik ben Olaf,’ zei ze met een diepe stem, alsof ze de sneeuwpop was. ‘En ik houd van warme knuffels.’

De meisjes dansten om hun grappige sneeuwpop.

Toen maakte Elsa een ijsschots met haar ijskrachten. Anna gilte van plezier. Ze klom op de schots, gleed naar beneden en ging toen weer omhoog via de

ijskromming. Elsa maakte snel weer een andere schots om Anna op te vangen toen ze naar beneden gleed. Het kleine meisje ging steeds sneller en ging telkens de lucht in. Elsa moest snel te werk gaan om Anna bij te houden. Ze bleef maar meer schotsen maken zodat haar zus in de lucht kon blijven.

‘Anna, niet zo snel,’ zei Elsa. Ze begon zich zorgen te maken. ‘Dit is te hoog!’

Maar Anna had er plezier in. De kleine prinses was onbevreesd. Ze sprong en gleed telkens weer naar een nieuwe glijbaan, zo snel als Elsa ze kon maken. Elsa hield haar handen op om de volgende schots te maken, maar gleed toen uit. Door de val kwam haar magische ijsschots tegen de zijkant van Anna’s hoofd, dwars door haar krullen heen. Anna slaakte een zucht en viel bewusteloos op de grond.

‘Anna!’ riep Elsa. Ze rende naar haar zus en tilde Anna op. Ze voelde koud aan en beefde. Een lok van Anna’s haar was wit geworden, op de plek waar het ijs haar had geraakt. ‘Mama! Papa!’ riep Elsa wanhopig.

Ze maakte zich zorgen en terwijl ze om hulp riep, vormden zich ijspegels aan het plafond en kwamen er ijspunten om de meisjes heen.

De koning en koningin kwamen de grote hal binnen en zagen dat hun dochters omgeven waren door een ijslandschap. Ze wisten dat Elsa een speciale gave had om ijs te maken, maar dit was meer dan ze ooit hadden gezien. ‘Elsa,’ riep de koning. ‘Het loopt nu echt uit

de hand!

‘Sorry,’ zei Elsa geschrokken, ‘het ging per ongeluk!’

‘Anna!’ riep de koningin. Ze rende naar het kleine meisje.

De bibliotheek van het kasteel was donker, maar de koning wist wat hij zocht: een dik boek met eeuwenoude kennis. Toen hij het had gevonden, haalde hij het van de plank en bladerde er snel doorheen, op zoek naar het onderdeel dat hij nodig had. Er stond een tekening van een trol in, die het noorderlicht in zijn handen hield. Voor de trol lag een gewond persoon terwijl de trol haar probeerde te genezen met het noorderlicht. De koning sloeg de bladzijde om en zag dat er een gekreukeld document in het boek was gestopt. Hij vouwde de vergeelde kaart voorzichtig uit.

De koning en koningin sloegen snel hun mantel om, pakten hun dochters warm in en gaven opdracht om de paarden op te zadelen. De koninklijke familie haastte zich het kasteel uit. De koningin reisde met Elsa op haar eigen paard, terwijl de koning Anna in zijn armen hield. De paarden raasden over het bergpad.

Kristoff en Sven liepen over het rotsachtige bergpad onder de felle gloed van het noorderlicht. Toen het

geluid van paardenhoeven sterker werd, gingen ze aan de kant. Ze keken toe hoe de ruiters voorbij galoppeerden en ijssporen achterlieten.

Nieuwsgierig volgden Kristoff en Sven de reizigers naar een brug over een bergvallei. De twee verstopten zich achter een rots en keken hoe de paarden hinnikten en tot stilstand kwamen.

De koning en koningin stapten af. De koning hield een jong meisje tegen zijn schouder. De koningin hield de hand van een iets ouder meisje vast.

‘Alsjeblieft!’ riep de koning. ‘Het gaat om mijn dochter!’

De helling leek eerst leeg, tot er een stapel rotsen van de helling gerold kwam. Plotseling vouwden de rotsen zich uit, kregen benen en armen, en stonden op. Het bleken kleine grijze wezens. Het waren helemaal geen rotsen! ‘Trollen,’ fluisterde Kristoff tegen Sven.

Een rots naast Kristoff sprong op en veranderde in een kleine trolvrouw die met mos was bedekt. Haar naam was Bulda.

‘Sst!’ zei Bulda tegen Kristoff. ‘Ik probeer te luisteren.’ Toen Bulda beter naar Kristoff keek, schrok ze. Ze beseftte nu pas dat hij geen trol was. Er kwam een glimlach op haar gezicht. Ze wilde Kristoff en Sven een grote knuffel geven. ‘Schatjes!’ zei ze lachend.

In de vallei stond de koning met zijn dochters. Pabbie, een zeer oude trol, kwam door de menigte om naar de prinsessen te kijken.

Eerst keek hij naar Elsa. ‘Geboren met de gave of vervloekt?’ vroeg hij.

‘Geboren,’ antwoordde de koning. ‘En het wordt sterker.’

De trol keek naar Anna, die nog steeds bewusteloos was. ‘Gelukkig trof het niet haar hart,’ merkte hij op. ‘Want een hart kan niet zo makkelijk veranderd worden, maar een hoofd valt nog wel over te halen.’ Hij stopte even. ‘Ik raad aan om alle sporen van toverkracht te wissen, zelfs de herinnering eraan, voor de zekerheid.’

De koning knikte. ‘Doe wat u moet doen,’ zei hij.

Met een zachte aanraking van zijn vingers trok de trol een aantal herinneringen uit het hoofd van kleine Anna. Ze zweefden in de lucht terwijl de trol ze omvormde tot andere gebeurtenissen. In plaats van een magische sneeuwpop in de balzaal zou Anna zich een wintertafereel op de binnenplaats herinneren. In plaats van sneeuwvlokken in de gang zou ze zich herinneren dat buiten sneeuwvlokken vielen. Alle magische momenten die ze met Elsa had gedeeld, werden vervangen door normale herinneringen. Het enige overblijfsel van haar magische ongeluk was de witte haarlok.

‘Zo,’ zei Pabbie toen hij klaar was. ‘Ze zal zich het plezier herinneren, maar niet de magie.’

‘Maar is ze nu vergeten dat ik kan toveren?’ vroeg Elsa.

‘Dat klopt,’ zei Pabbie.

‘Dat is beter,’ zei de koning tegen haar.

‘Luister naar me, Elsa,’ zei Pabbie. ‘Jouw krachten nemen alleen maar toe. En dat kan prachtig zijn, maar ook heel gevaarlijk.’

Terwijl de trol sprak, projecteerde hij beelden van een oudere Elsa in de lucht. De beelden kronkelden sierlijk en werden omgeven door prachtige sneeuwvlokken.

Toen veranderden de sneeuwvlokken midden in het noorderlicht in scherpe punten. Er verscheen een gestalte van een groep mensen bij Elsa in de lucht. Deze mensen gebruikten de ijspunten als wapens en vielen Elsa’s beeltenis aan.

‘Je moet je krachten leren te beheersen,’ vervolgde Pabbie. ‘Angst zal je vijand zijn.’

De koning omhelsde Elsa stevig. ‘Wij beschermen haar,’ beloofde hij. ‘We sluiten de poorten. We halveren de staf. We verbergen haar toverkracht voor iedereen... óók voor Anna.’